

Sygn. akt VIII Gz 146/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2016 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.

przeciwko R. N.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od rozstrzygnięcia zawartego w pkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 18 września 2015 r., sygn. akt VIII GC 1252/15 upr

postanawia:

1. Oddalić zażalenie.
2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc). W uzasadnieniu Sąd I instancji zważył, że powód cofnął pozew z uwagi na fakt, że pozwany już po wytoczeniu powództwa uregulował przedmiotową należność. Sąd Rejonowy podkreślił, że powód kilkakrotnie przed procesem wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej należności, zarówno drogą tradycyjną, jak i elektroniczną. Zdaniem Sądu Rejonowego, zapłata przez pozwanego należności po wniesieniu pozwu, tj. w dniu 24 czerwca 2015 r. czyni z pozwanego stronę przegrywającą proces, a w konsekwencji stronę zobowiązaną do zwrotu powodowi kosztów procesu. Na kwotę 227 zł złożyły się: opłata od pozwu (30 zł), koszty zastępstwa procesowego (180 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

W zażaleniu na powyższe rozstrzygnięcie pozwany zarzucił naruszenie przepisu art. 233 § 1 kpc poprzez błędną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, tj. załączonych do odpowiedzi na sprzeciw wezwań do zapłaty z dnia 27 lutego 2015 r., 7 kwietnia 2015 r. oraz 27 kwietnia 2015 r. Zdaniem skarżącego z przedmiotowych wezwań nie wynika, że zostały one doręczone mu drogą elektroniczną, nie wynika również, że zostały one wprowadzone do systemu teleinformatycznego, za pomocą którego miałyby być następnie dostarczone pozwanemu. Ponadto skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisu art. 75 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe poprzez niezastosowanie tego przepisu w przedmiotowej sprawie.

W tych okolicznościach pozwany domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, ewentualnie wzajemnego zniesienia kosztów procesu pomiędzy stronami sporu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści zażalenia wynika, że skarżący kwestionuje poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i przyjęcie przez ten Sąd, że powód doręczył pozwanemu wezwania do zapłaty z dnia 27 lutego 2015 r., 7 kwietnia 2015 r. oraz 27 kwietnia 2015 r. Tymczasem wskazać należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c., którego naruszenie zarzucił pozwany, przyznaje Sądowi swobodę w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jej istotną cechą jest bezstronność, brak arbitralności i dowolności, przestrzeganie zasad logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego w wyciąganiu wniosków. Sprzeczność istotnych ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi bowiem jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi Sąd na jego podstawie. Sprzeczność ta występuje zatem w sytuacji, gdy z treści dowodu wynika co innego, niż przyjął sąd, gdy pewnego dowodu nie uwzględniono przy ocenie, gdy sąd przyjął pewne fakty za ustalone, mimo że nie zostały one w ogóle lub niedostatecznie potwierdzone, gdy sąd uznał pewne fakty za nieudowodnione, mimo że były ku temu podstawy oraz, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego rozumowania, co oznacza, że sąd wyprowadza błędny logicznie wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności.

Sąd Okręgowy mając na względzie powyższe dyrektywy nie dopatrył się żadnej sprzeczności w dokonanej wszechstronnie przez Sąd I instancji ocenie zebranego materiału dowodowego ani wadliwości tej oceny. Istotnie, w świetle art. 75 ust 2 ustawy Prawo przewozowe, reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzących należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty. Gdyby zatem przyjąć, jak chce tego pozwany, że jedynym skutecznie doręczonym mu wezwaniem do zapłaty było to zawarte w piśmie powoda z dnia 12 maja 2015 r. (doręczonym pozwanemu w dniu 18 maja 2015 r.), to faktycznie stwierdzić należałoby, że wystąpienie z przedmiotowym powództwem było przedwczesne (pозew wniesiono bowiem w dniu 8 czerwca 2015 r., a zatem przed upływem 3 – miesięcznego terminu wynikającego ze w/w przepisu).

Na gruncie sprawy niniejszej powód wykazał jednak, że już wcześniej bezskutecznie wzywał pozwanego do zapłaty przedmiotowej należności, a na potwierdzenie powyższego załączył (do odpowiedzi na sprzeciw) wezwania do zapłaty z dnia 27 lutego 2015 r., 7 kwietnia 2015 r. i 27 kwietnia 2015 r., wygenerowane z serwisu internetowego przeznaczonego do nadawania przesyłek (k.38-40). Wprawdzie skarżący podniósł, że z treści tych wezwań nie wynika, że zostały one mu doręczone drogą elektroniczną. Pozwany nie postawił jednak powodowi zarzutu fałszerstwa związanego z przedłożeniem w sądzie nieautentycznych dokumentów. Powód zaś do odpowiedzi na zażalenie załączył dowody wysłania rzeczonych wezwań do zapłaty pozwanemu drogą elektroniczną (k.59-61).

Skoro zatem już w dniu 28 lutego 2015 r. pozwanemu zostało doręczone drogą elektroniczną pierwsze wezwanie do zapłaty (k.59), to wobec braku odpowiedzi na nie, przyjąć należało, że o bezskuteczności tego wezwania można było mówić już z końcem maja 2015 r. Wystąpienie zatem przez powoda w dniu 8 czerwca 2015 r. z przedmiotowym pozewem (tj. po okresie 3 miesięcy, o którym mowa w art. 75 ust. 2 Prawa przewozowego), oznacza, że powództwo niniejsze nie zostało wytoczone przedwcześnie.

Ubocznie jedynie nadmienić warto, że przepis art. 75 ust. 2 Prawa przewozowego nie może być rozumiany w taki sposób, że wierzyciel zmuszony jest oczekiwać ze złożeniem pozwu aż do upływu 3 miesięcznego terminu, o którym mowa jest w tym przepisie. Droga reklamacji (wezwania do zapłaty) nie służy odraczaniu terminu płatności, ma natomiast umożliwić dłużnikowi zajęcie stanowiska w sprawie.

Reasumując, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wobec skutecznego cofnięcia pozwu (dokonanego na skutek wpłaty pozwanego dochodzącej należności już w trakcie procesu), pozwany – jako strona przegrywająca ten proces, jest zobowiązany zwrócić powodowi koszty procesu. W związku z wytoczeniem przedmiotowego pozwu powód zobowiązany był zaś ponieść koszty związane z opłatą od pozwu (30 zł), kosztami zastępstwa procesowego (180 zł) oraz

opłatą skarbową od pełnomocnictwa (17 zł), łącznie zatem 227 zł. Pozwany winien zatem tę kwotę zwrócić powodowi na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie strony pozwanej, orzekając jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 kpc w związku z § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.